

Šy-li spěwał,
Přilnje džěłal,
Strowja cze
Šwójbnj statol,
A twój šwjatol
Šradny je.

Ša staw špróznj
Najoj mójnj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Přes spať měrnj
Čerštwosć da.

Njeh ty spěwałš,
Šwěrnje džěłalš
Wšědne dnj;
Džen pať šwjatj,
Duški datj,
Wotpoczi ty.

Š njebeš mana
Njeh czi šmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišcětńi w Buduščinje a je tam ša šchwórtlětnu přehedplatu 40 np. dostacž.

Quasimodogeniti.

Jan. 20, 19. - 21.

W nozj přenjeje jutrowniczi běchu Jesušowi wuczomnizy šhromadženi w Jerusalemj. Š bojosćzu přehed Židami běchu šo šadny šamknjenjch durjow šeschi. Tu a tam běchu hižo wšelako šlyšeli, šo je tón ššizowanj š mormjch štanj, ale ta prawa wěra jim hišcě po- brachowasche.

Teho dla přšindže tón šnjesh šam a šupi šrijedza mjes nich. Přes tajke špodzimne šjewjenje čze wón jim pokasacž, šo je nětk hišachi, dnžli předy do šwojeho horjestacza. Njebješt Wóčez je jeho š přšetrašujenym cžetom wobdaril, kotremuž ani šamknjenj row ani šawrijene durje se šadžewkom njeje, haj kiž tež přšes šamknjene wrota wutrowow šwój pucž namaka. Jesuš šam přšindže, ale niž š prošdnymaj rukomaj, wón šwojim lubym wuczomnikam, a tež tebi, luba dušcha, něšcto šobu přšinjese: Šwój mēr.

Mēr budž š wami, tak postrowi jich, a hišcě juntrócž, šo by wutrobj hrulo. To bē wot štarjch cžawow šem postrowjenje Židow, woprampdže rjane šłowo! Šeli šo š wutrobj přšindže a wóčžo na teho pokasa, kiž prawj mēr podawa, drje móže tajke postrowjenje šrudnu a šhoru wutrobu derje trošctowacž a wuštrawicž. A tola mj cžłowjekojo móžemy drje tak prajicž a š wutrobu mēr popšcěcž, ale mēr dawacž a šłowa dopjelnicž, to w našej mozy njeleži. Šchtož pať Jesuš přšilubi, to wón tež dopjelni, šchtož wón praji, to tež wufonja, jeho šłowo je

škutk, jeho myšl je mōz. Wón woprampdže šwojim wuczomnikam mēr přšinjese a wobradži, kiž š njemērnej a š nješpokojnej wutrobu, napjelnjenu š bojosćzu přšeh Židami, žyle hješ radj na přšichod cžakachu. Wšchitka nadžija a dowěra bēšche jim špadnuta, jako bēchu šwojeho mištra šraweho na ššizju wišajo widželi. Šchto budže nětko š nimi? Njebudža wšchichi mēšcnizy a wšmawucženi tež na nich šakacž, njebudže Pilatuš tež jich přšesćehacž a škōzowacž? Šajki budže přšichod šraelšeho luda? Teho bēchu škōzowali, kiž mēšesche šam tu mōz, šrawnosć Šalomonskeho cžawja a mōz Dawitoweho šrawowanja šjedno- cžicž a wobnowicž? A hlaj, šrijedza w tajkich šrudnjch myšlach přšindže tón mērny ššichta, niž jenož tón, přšichotrehož narodže bēchu czi jandželjo špěwali: Mēr na šemi, ale tež tón, kiž bēšche to najhoržyšche wojowanje wobštal a jako dohješcž š nozj rowa wušchol, tón ššizowanj a tola horjestanjeny Jesuš šhrjstuš; kiž je Wótza a cžłowje- štwo wujednal, tak šo je šōz njeměra na šemi. „A wón pokasa jim šwojej ruzy a šwój bok“, šht. 20. Wón čžnjiche jim tak šjewicž: Šlajcže, tute blušna šu te šnamjo, přšes kotrež šym wam tón mēr warbowal, kotruž ja wam přšinjeku. Šadnj dnjw, „šo šo czi wuczomnizy wješelichu, jako teho šnjesa wohladachu.“

Čžichi pjatl a jutrownj šwjedžen štej nimo, luba dušcha, tón šnjesh Jesuš je šo tež tebi šašo, kaž tam šwojim wuczomnikam, šjewil, wón je tebi pokasal šrawne blušna šwojich bolostnjch ranow. Dženša šupi wón š nowa š tebi a wita tebe: Mēr budž š tobu. Šadašch šebi tajšeho mēra abo šj špokojna w robocže wšchědneho

žiwjenja? O hdy je ta wutroba, kotraž mohla czicha byc, hdyž bebi rosmysli, so nasche hrěchi teho Anjesa hiščeže dženša trjuduja a fšchižuja, hdy je to fweđomnje, kotrež je mērne a naš njemobfkoržuje, so fmy fobu winojczy na frawonej fmyerczi fwyateho fyna Božeho? A hdyž bebi to rospomniš a wěš, so je njebieski Wótz pšchibał: Ja, tón Anjes twój Bóh, fym jedyn furowy Bóh, fiž nad tymi, kotřiž mje hidža, tnych fтарыchich hrěchi doma-pytam nad jich džeczimi hač do fšecžeho a fštwórteho ftawa, a pišane fteji: Šsmjercž je hrěchow mřda. Nie-nacžini to tebi njeměra a bojofče, taf so fdyčujejch: Ja hubjeny człowjeť, fčto chze mje wumóz f teho czěla teje fmyercze? Šlaj, potom pšchindže tón Anjes a praji tebi: Měr budž f tobu, budž ftrofčtna, luba duicha, a pohladaj na bkuřny mojeju rukow a mojeho boka, fpodu fšchiža mařch statof měra, ja fym tebe wumohl wot fmyercze, ja fym tebe f mojej frowju wufupil wot fatamanřtwa hrěchow, wěczny Bóh njebudže tebe fudžicž, je-li so do mnje wěriřch. Teho dla njełomdž fo, ale dowěr fo fwojemu lubemu Jefuřej. Czifni wřchitko precž, fčtož twoju wutrobu nje-měrnju a ftrudnu czini. Wěr jeno, potom budže twoja wutroba mērna a czicha, pšchetož ty mōžeřch wřfcač: Ščto chze fatamacž? Šhryřtuř je tudu, fiž wumrjel je, haj hiřčeže wjazy, fiž tež fbudženy je. O fo by nařcha wěra rořtla a pšhiběrała w tutym hnady połnym jutrow-nym czaku, so by fo nad nami wřchitkimi tež dopjelniło to fłowo, kotrež tón Anjes dženša wřchitkim fwojim wuczomnikam pšchipowjeda: Měr budž f wami! Šurf, f.

To je tón Anjes.

(Gerof.)

Jana 21, 7.

To je tón Anjes! ach, fšchicže dha wy
To fłowo wěrijaze?
Taf rjeknuče tež, so wřchudžom, wřchudžom by
Šaj, bylo fšchane:
Ach, wřchitny f njom' fo macže wolacž,
A wřchón fweť budže pšchibłofowacž:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Bjes njeho nicžo nej',
Kaž tež fo staracže!
Ja pšchěřtrjeh fbyč a prózu dawach fej
Do nozy dolheje;
Ja plafach wot wječžora f ranju,
Běch podarmo we prózowanju;
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Šoh' faton wěrnju je
A fbóžna fařen joh';
Šhycz wupřchěřtrjeh na fłowo Anjesowe,
Wřcha nufa fłoži fo;
Taf fbóžnje ničto njewodžuje,
Taf ftralowřzy žad'n nježohnuje:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! žno dolho bliřto je,
„Tu njeje“, mēnjach ja,
Mōž we mni bē, a wōczko fczēmnnjene.
Šchecže hwěřdu njeřpřna;
Džat Bohu! je fo wufmēřtalo,
Mēřk wěrnju fłoncžto fefřhadžalo:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Šan jeho feřnal je
A nam'fal we wěrije.
Hlej, czichi duch pšchēs hnadu řpōřnaje
We mērnej wutrobje;

Taf powjeřč pštařch w czichej duřchi,
Šaj, wjeř'ku dořtawatej wuřchi:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Do morja řēřr dže;
O fajta lubořč to!
Mōj Božo, přecž, fčtož naju džēluje;
Du f tebi pšchēs płomjo!
Šřm f wjeřkelom do řolmow panny,
Wřchaf řnaju toh', fiž mje je czahnul:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! tež druřny řa nim du:
O fajke cžehnjenje!
Ach, czichi duch wřchaf řlēdži w řhwatanju,
Kaž lubořč pšchifacže;
Šchecže pšaczi wojowacž tu fručže —
Šřu jeno prawe nařche pucže:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Duž pšchindže f hořčemi
A řhdcže f jēdži fo;
Se wřchelatej nař hnadu nařhyczi,
Duž pštajcže wřchaf joh'.
O frawne Anjesowe řu frawny!
Ščto žohnuje pšchēž' hořčom řařny?
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Mēřk wjaz fo njeprařchēřch:
Ščto řny? Ščto cziniřch ty?
Ščtož czini, wōn řam czini, řaž ty chzeřch;
Š tym mēr ma wěrijazy.
Hač Anjes nař řhořta, požohnuje,
A nam w řařnym, cžmowym pšchifřhadžuje:
To je tón Anjes!

To je tón Anjes! Czaf řrōřki jeno tu
Mje hnada wōřchewi:
Šchecže jima tu, hlej, czělo, wutrobu,
Hač duřcha pšchecžēřpi;
Tam hladařch do wōblicza jemju
A wřřfcařch, hdyž řny cžetny řlemu:
To je tón Anjes!

S. Brōřta.

Sjednanje je řlōdke.

I.

Šako bē řas Michala nimo a nařmřke wječžory fo dlicž pocžinachju, dha dwaj, muž a žona, po wječžeri wō řřtwije ředžēřch-taj. Wona bē řebi f lubje koleřto dele pšchinjeřla a pšchedžēřche. Wōn pak řa blidom ředžo ma wřchelate řniři a piřma pšchēř fobu ležo a w nič czita a potom piřche. Šřwjata czijčina po řylej řtwije řnježi, žane řłowēřko hromadže njeřēčžitaj, jenož řnyřki řčwōrcžateho koleřta řu řlyřchecž. Ma jene dobo tež te řařtanu a mlōda žona na řwojeho muža trochu hrořnje hladajo fłowo wōřmje a praji: Šano, ja byřch chžyla, so njemohl ty ani cžitacž ani piřacž! Ščtož woboje njemōže, Marja, wotmolwi wōn f řrōřkim řłowom, tón je hubjeny a hłupy, tón je řaž řlepy a hłuchi.

Ša řym pak teje mřřle, hdy by ty, Šano, taf řjenje piřacž a cžitacž njemohl, dha tebi řařke řlūřby a řařtořřřtwa na řchiju njebyřchu řladli, řotryčž dla po řyllych wječžorach tu w řniřach cžitajch a piřma piřajch a cziniřch, jako byřch ja tu na řwēcže njebyřla. Mōj řmōj nēřk dwē lēcže řenjenaj a ty řny najmlōdřch bur wo wřny; woni řu tebe do řřřřwiniřteho a řchulřřteho přjōdř-řtejeřřtwa wuřwolili, njedawno tebe řa gmejnřřteho přjōdřřtejeřja a řa řtawniřka pořtajili a ty řny to wřchitko pšchijał. Ty pak pšchi tym njewopomniřch, so ty řa to řaneho džaka niřařch, so jenož lutu prózu a lute njewužitne džēlo řebi na řchiju řladžēřch a řam řebi najwjeřřchu řčřtodu cziniřch.

Šafomdžu dha ja pšchi tym moje burřke řořpōdarřřtwa, Marja? Mjeřřku žnē derje domřřhowane? njeřřku moje pola w najlēpřřchim řjedže? njeje řlōt w řrōdži w dobrym pořjadku?

To wschaf ja prajicz njejszym chyzla, Sano; ale runje teho dla, dokelz by w twojim hospodarstwie tak mustojny a spryznity, dyrbiat ty kebi wotpoczint popschecz a niz po swjatofu hischcze so tu byntecz a pifarja sa druhich czinicz.

Budz jenoż smerom, Marja, ty so tola kama nad tym wjeke-lich, so twój muž tajku czescz w gmejnie wuziwa a je t kamym czechnym sastojsstwam wuswolony.

Schto ja a ty wot tajkeje czescze mamoj! Mój nan wecznie praji: schtoz so do druhich ludzi wozow tyka, ton sa to niczo nima, hacz mjerzanje a hanjenje. To niczo ujewunjeke, hdyz so jedyn sa druhich stara, kóždy ma so kam sažo doscz staracz.

Twój nan to njerostymy; wón na swojim kuble sdaleny wot ludzi bydli a zanych kusodow nima, ja pak bym przedza wby a mam rad towarstwo i ludzimi! Rak dha by so tez lepsche gmejny wobstaracz mohlo, hdy by kóždy w nej so chyzl najad czahnyecz a nichto njeby jeje nusne sastupjenje na so wsacz chyzl?

Uch! gmejna a pschezo sažo gmejna! kwari wona naposledk; schto nje a tebe gmejnstu wozn staraja? To jene ja kebi jenoż žadam, so muž wjeczor se swojej žonu rēczi abo netajke domjaze dželo prjódtkowije a so tu njebynje, so by czital a pišal!

Taj dwaj, kotrajz staj do tajkeje pschekorn pschischtoj a tajke rēcze hromadze wjedzetaj, staj burstaj mandzelskaj. Wona je mloda strowa rjana žonka. Sejny nan ma wulke burste kuble, kotrež trochu daloko wote wby leži. Tam so pilnje džela a wschitke dželo so po najlepschej porjadnoscz dokonja, ale i druhimi ludzimi tuta bursta swójba wjele do towarstwa njeprichidze. Wona so wo druhich nještara a so sa nikim wo wby njeprasha. Wón swoje dawki a swoje dawanja w prawym czašu wotwjedze, ale hewaf wo to njerodzi, schto so w gmejnie stanje. Tak be Marja pschuwkla, hdyz i Sanom do žentroy stupi, bole kama sa so bycz a njemózesche japschijecz, so ma jejny mandzelski myšl a wutrobu sa naležnoscz swojeje gmejny. Wón je wulki kuble a wustojny rataf. Wjele let je pola wojakow byl a na to tu a tam w Szerbach a Nemzach pola wulkich buraw služil. Tutón czaš je t temu naložil, so by so we wschem dale wudokonjal a hdyz domoj pschidze, be to sa wulke sbože meł, swoju lubowanu Marju jako mandzelsku do swojeho hospodarstwa domjescz.

Wo tych rēczech, kotrež bym prjedy služili, wscho sažo wo istwje woczichnje. Wón w knihach čita, liczi a potom pišche, a wona sažo pschedze. Sa pol hodžiny pak wón swoje knihi sacžini a wschitke pišma na stronu položi. Wón swój stólz t Marji kune a i pscheczelnimym woblicžom t nej praji: luba dušcha, ja chzu tebi něšto žyle noweho powjedacz. Hlaj! ja bym jako pschibahanž wulohowany a dyrbiu so teho dla něhdže sa dvě nježeli do města podacz, so bych na pschibahanym žudze džel brał. Marijne kolesto so na jene dobo wjerzecz sastanje; byly jej we woczomaj steja a srudnje na njeho pohladajo wona rjetnje: schto pak to sažo je pschibahan žud a ty pschibahanž, Sano? Ty tam tola nje-póndžesch? Na dvě nježeli chzesch nje wopuscheczicz? — Sa dyrbiu, wón jej wotmolwi; ja dyrbiu, Marja. Sa bym t temu po sakonju sa hódneho namafany a dokelz je pschibahan žudjenje w kraju sawjedzene, na kotrymž niz jenoż wučeni žudnizny, ale tez mužoj i luda pramo sastupicz maja, dha je to moja najkwjeczišcha pschibluschnoscz, so ja so njewusamknu, ale tam du, hdžež nje sakon a krajna wychnoscz wolataj. — Schto dha sa to dostanjesch? Niczo, San praji, ja dyrbiu ton žyly czaš, w kotrymž jako pschibahanž w měsčze pschebnywam, wot swojich pjenes žimy bycz! — A ty chzesch tam hicz, nětko, hdyz by tu w swojim hospodarstwie tak jara nusny? Ty prjecz hicz njemózesch, my mamy mlóžtow, kaf a runkiza matej so domoj bracz, bėrnowe hromady dyrbiu so wobšpacz a ty chzesch hicz a wscho ležo a nje kam wostajicz? Smėruj so, luba Marja, wón na to wotmolwi; hdyz so ja do města na pschibahan žud podam, dha budze tuto dželo wscho wotstronjene, a ty by wschaf kama tajka dobra hospoša, so budžesch tej dvě nježeli, hdžež budu ja prjecžkach, sa wschem hladacz. Dvě nježeli! sawola wona a byly so jej i woczow ronja! dvě nježeli chzesch ty w měsčze wostacz a ja dyrbiu tu tak dolho kama bycz? Wona njebe hischcze ženje žanu nóz wot doma prjecz byla a teho dla wona to japschijecz njemóže, so by jeje muž ju a jeje kunka na tajki dolhi czaš wopuscheczicz mohł. Spoloz so tola, moja luba Marja, troštomasche ju wón; hlaj, mój žaneje staroscz nimamoj; mój kóžde leto něšto wusbytkujemoj. Sa to dyrbimoj Bohu džakownaj bycz a tutón džak ja jemu i tym wotpoložicz kebi myšlu, so sa lepsche kraja, luda a gmejny moje dary naložam. Sa bym wojak byl, a tutón sakon je dobrý, po kotrymž dyrbi kóždy

wojak bycz; ja swoje dawki dawam a schtož sa žyrfey, sa schulu, sa gmejnu trėbne je, kwėru a bjes morfotanja wotwjedu. Me mi so da, so to doscz njeje; kóždy je powolany, swojim bližšim i tym darom služicz, kotryž je jemu Bóh dal. My mužoj, kotryž tajki dar wot Boha mamy, dyrbimy i nim t temu pomhacz, so so w kraju a w gmejnie wschitko po sakonju stanje. Tak dolho hacz to wschitzy, kiž to móža, i wjekelej swólniwosczu njeczinja, ale so wot tajkich naležnosczow wufankaja, tak dolho my tez skoržicz njė-žmjemy, so so pramo schiwi a so te a druge njekmanoscz w kraju ludej schfodža.

Wo tym ja niczo njerostymu, wotmolwi Marja, ale to ja wem a tebi praju, so, hdyz ty hinajscheje myšle njebudžesch, hdyz ty swój czaš a swoje samoženje na tajke njewužitne waschne prjecz mjetasch, hdyz so sa druhich bole dylzi sa mije a swoje hospodarstwo starasch, to ja wem, so dolho njebudze tracž, dha budžemoj swoje kuble pschedacz dyrbjecz a po proschenu khodžicz.

Hdyz be tole prajila, swoje kolesto sažo wjerzesch, so bė-čzesche a schwórczesche kaf byly wicher. San drje so i dobrými kłowami dale na nju wobroczi a so bliže t nej byny, so by ju i dobrým jmėrowaf; ale po khwili so wona i wulkim sdycho-wanjom se swojeho stólza posbėhny, kolesto šhrabny, je do kuczika storčzi a se istwy khwatajsche.

Někotre nježele bėchu so po tym minyle. Marja a San njebšchtaj dale wo tym rēcžaloj, schtož jimaj czežny na wutrobje ležesch. Czaš tu be, so dyrbjesch San do města na pschibahan žud. Wón be wschitko na to w swojim hospodarstwie pschihotowaf, prėnjemu wotročkej be nusne pschilasnje dal a tez i Marju so rēcžaf, schto smėje so sa ton czaš, hdžež doma njebudze, stacz a čžinicž. Tež wona be, hacz runje husto i placžithmaj woczomaj, wschitko sa swojeho muža šhotowala, bėle kuschle a rubiška, kotrež mohł w měsčze trjebacz, laž a kholowny a lepschu kufnju do wulkeho brėmjeschta sawalita. Tajka wona tola bėsche, so pschi kebi myšle-sche, ludžo dyrbiu w měsčze po swonkownym napohladze muža widžecz a spósnacz, kajku ma wón čžistu a porjadnu žonu doma. Šorda wona trochu na swojeho muža bėsche a do njeho wjele džeržesch, hacz runje we wschem i jeho smyšljenjom psches jene njebe.

Rjana našyma be; do polnožny mily deščezil džesch, a na ranje be njebo jafne. Na njebo so hischče hwėšny i měšaczkom sybolachu. Wotročel be tonje japschahnył a stejesche i wosom psched durjemi. San swojej Marji božemje prajo rjetny: wostaf smėrom ležo, wono je sahe a njetrjebasch stanncz; njebudž šla na mije a Bóh njech čze i naju malým byntom šwarnuj! Tak so wón wot njeye dželesche. Wona pak so do swojeho poskleschča sawali a hórke byly pscheliwasche. Sato wos i dwora jecz sa-žlyšcha, so i loža šhili a swojeho kunka, kiž pódla njeye w swojej kolebny ležo i mėrom spasche, horzo wokošcha. Uch, wulki stýl so na nju da; jej bėsche, jako njeby swojeho lubeho Sana ženje wjazny widžecz dyrbjala. Wschelke stýstne myšle so do jejnje wutrobny čžischczachu. A tola be wona kama na so šla, kebi pra-jizny, so je to haniba, kaf je so na swojeho muža rošhėwala tajkeje wozn dla. Wona kebi czežke poroti čžinjesch, so be na njeho tak šla byla, a so na to dopomni, so wschaf dyrbi so kama po swojim samoženju wo to staracz, so by hubjenstwo a wokhu-djenje wotstronjene bylo, do kotrehož dyrbjala, po jeje myšli, psches mužowe sadžerženje i wėstosczu šapadnycz.

Wo tajkim wona sahe i loža stany a czeledž wolasche. Žyly džent wona dželasche a swojich ludzi t dželu džeržesch. Hacž runje žmjerč wurudžena, to nikomu potajacz njechasche. Seje služomni na žane waschne wo tym niczo šhonicž njekmėdžichu, so je netajka pschekora mjes nej a jejnym mužom. Šopolniju t nej mužil pschidze, w žylej wokolnoscz derje snatny. Semu „njbocziczki prjódkstejer“ rėfachu. Wón be mjenužny w swojim czašu nahladny muž w gmejnie a dolhi czaš gmejnsti pschedstejer byl. Me wón be w tutym swojim sastojsstwje swoje domjaze naležnoscz sa-komdžil, na hońtwu khodžil, wulkeho knjesa čžimil, do picža a hracža so dal a so tak wotšadženy wo swoje žyle rjane samo-ženje pschinjeł. Ton nětk po dworach wokoło khodžesch a so sa tym rošhladowasche, kaf by tu a tam kus dobreje jėdže a netajke kroschki dostaf. Marja pak, hdyz be jeho wuhladała, pschi kebi myšlesche, hlaj, tajki tez twój San junu budze. Teho dla jemu blido krynjesche a noschesche, schtož w kuchinje mjesesch. Wu-troba jej pufotasche a byly jej do woczow stupachu, hdyz jej ton wobohi mužil wobšernje powjedasche, kaf je so prjedy sa gmejnu se wschej kwėrnosczu staraf, kaf do swojeho nēczišcheho

njesboža a hubjenstwa sapadnył, a tak so jemu nětk wschitzy czi kměja, kotrychž lěpsche bě pytał. Runje tak budže i namaj, prajesche wona mjelczo pschi kebi a woschewi teho wboheho mužika se wischej dobrej jědžu a i piczom. Zato bě so tutón sdalil, wona sažo do bróžnje khwatašche, so by tam mlóbczicž pomhala. Wjeczor pak, hdyž bě so wscho domšte dželto stało, dha wona sa swojim pschajnym kolestom kedžesche pschezo hač do polnozy, jako by so jej i tym radžicž dyrbiate, hrozazej khdobje wobaracz. Zato bě so do swojeho loža w swojej kamotnej komorzy lehnyla, dha jej stysne hony nowy njeměr czinjachu. Sej so džijsche, so je jeje Jan do haniby a do khdobjy padnył, so pak wona jeho tola njeje wopuszczila, ale swojeho bynka na ruzy i proscherškim mēchom na khríbječe po wšy wokolo khdobji a wo kmilne dary sa njeho prošy. —

(Potracžowanje.)

Stawisny rekruty i lěta 1813.

(Po franžowštim piža — ó —)

(Potracžowanje.)

Wokolo sčejczich dóndžechmy do Frankfurta. Tuto město je hiščeje staršche hač Mohucz a so mjerwi se Židami. Dowjedzechu naž do wšy i mjenom Sachsenhausen, hdyž džešaty polk hujarow w kasarmach ležesche. Raž kym šhonil, běsche stara khdža prjedy khorownja byla a w nim běsche wulki dwór i murjowanymi šthodami.

Psches njeskónčnje wjele hašom, kiž běchu tak muske, so móžachmy lědma hwěšdy mjes wuhenjemi widžecz, pschindžechmy škónčnje do nascheje kasarmy. Hejtman Florentin a wobaj lieutenantaj Clavel a Bretonville na naž čačachu. Po appelle naž naschi podwyschzy po dželbach do naschich stwow wodžachu. To běchu wulke sale i małymi wofnami. Šsrjedža mjes wofnami stejachu loža.

Seržanta Pinto powšny swoju latornju na stolp wo šrjedž stwy. Potom wotpołoži kóždy swoje brónje, wotpina swoj tor-nistr, wusu so stupnje a wušleka so draštu. Zebedej ležesche so mnu. Běchmoj saměšče špróznaj. Po dwazhčzi mjenščinach špachmoj kaž mormaj.

X.

Šalle tudy w Frankfurče sejnach wojerške žiwjenje. Hač dotal běch jenož wschědny rekruta byl, nětko buch wojak. Njerěču tudy wo ekseržerowanju. Ně! To wschitko, tak po pschifasni woczzi k prawizy, woczzi k lěwizy wobrocžich, tak swoju šelbu džeržecz a mēricž — to wschitko nawutnješch i dobrej wolu sa jedyn abo dwaj mēřazaj. Ale nawutnych pošluchacz, abo kaž wojak praji: disziplinu; so ma korporola pschezo prawje, hdyž i wojakom, sergeanta hdyž i korporalom, wysch hdyž je seržantom, hejtman hdyž i lieutenantom, a generola, hdyž i hejtmanym rēčesche — a hdyž by tež pschedstajeny wobkrucžil, so šu dwaj a dwaj pječ, abo so na bělym dnju mēřaczil šwēczi.

To lěšy czi hubjenje do hlowny, ale něšto czi rosumjenje tuteje wězy polóži. W kóždej stwi je mjenujzy wufaz pschibity, kiž so i khwilemi čita. W nim so wo wschitkim rēčzi, ištož móže wojak šawinowacz, na pschiklad: Wo čželanju, wo njepošlusch-nošči, wo lēnjošči atd. atd., a to wschitko khosta so pschezo se šmjercžu abo i najmjenšcha i jastwom na pječ lēt.

Nasajtra pišach knjesej Gouldenej, Šhatržiny a čžecz — móžecz kebi myšlicž i kajtej hnutosčzu. Šdyž jim wschitko wu-powjedach, běsche mi, kaž bych mjes nimi pschebhwat. Šowjedach jim wo mojich čžezach a bolosčzach duzy po puczju, wo dobrotach, kiž běchu so mi w Mohuczju dostało. Tež pišach jim, so so strowišchi a šylnišchi čžuju hač tehdy, hdyž wuczahnych, a so jich wobjimam a koschu tykaj kóčž.

Pišach to wschitko w naschej stwoje, šrjedža mjes swojimi towaršchemi a pošlach tež jich pschuwšnym šobu postrowy w jich mjenje. Š krotka, to běsche rjany napohlad.

Potom pišach tež do Mohuczja tym dobrym ludžom na Mni-chowškej dróšy, kiž běchu mje mohł rjež se šadwelowanja wumohli. Šospišach jimaj, so dyrbiach na wonym ranju hnydom wotpučzo-wacz a so jimaj što kóčž sa wopofasnu luboščž pošžatowacz.

Na tutym dnju dostachmy popoldnju swoju wojeršku draštu. Wjele Židow k nam do dwora pschilěšy. Škóždy wojak jim swoju wschědnu draštu pscheda. Šthowach jenož swoje koschle, nohajzy

a stupnje. Štalžy mējachu wulku nusu, tutych Židow šrosumicz, kiž bychu wschitko najradšcho darmo wšali. Šenuesjo pak běchu runje tak pschellepani, kaž Židža, a teho dla trajachu rošrēčžowanja a wški hač do nozy. Naschi korporalojo dostachu na tutym dnju wjele jědže a picža; pschetož dyrbiachmy kebi jich pscheczelicž, dofelž naž rano a wjeczor wumuczžowachu. Šschedawarka Škhrystla kedžesche mjes tym w swojim kuczje, a strowjesche wschitkich mló-dych ludži i dobrých šwójbom — tak tych mjenowasche, kiž pola njej něšto pscheczinjachu. Šelko wot naž wuda teho dla pola njeje pošledni pjenjež! Čžyžy wschitzy šlushecž do mladych ludži i dobrých šwójbom. Šošdžišcho pak běchu sa nju jenož hiščeje njepłechi, pakostny, dundatojo! Ale, ššto kebi čžeczje? ... Čželcželakomnošči! ... čželcželakomnošči! Ššajy žyly čžlowški narod wot rekruty hač k generalej.

W tutym čžachu pschindžechu i Franžowšteje wschědnje nowi rekrucža a i Šólšteje wschědnje wšy i ranjennymi napjelujene. Šajki napohlad to bě? Njeskónčny čžah! Wschitzy tučzi wbošy wojazy mējachu smjeršnjene stawy. Šemu běsche poš, druhemu ruka, ššeczemu noha, druhemu sažo wušchi smjeršlej. Šoložichu jich do šněha, so njebychu do kručow rošpadle. Šich drašta běsche najhubjenšcha, kotruž móžesche kebi wumyšlicž. Šonjaze šuknje, štare roštorhane kožuchowe wězy, mantle kofakow a t. d. Šokolo nohi běchu šchantka abo koschle wili. Šenož i wulkej nusu móžachu i woja šlěčž a hladachu i hlubotimaj, dživimaj woczomaj, a do woblicža wižazymi wlošami na naž kaž dživje šwěrjata. Šyganjo, kiž w lěšach bydla, bychu i nimi šobuželnoščž mēli! A tola běchu czi hiščeje najšbožownišchi, dofelž běchu šmjercži wučekli, mjes tym so běchu tykazy pscheczelow w šněšy abo na bitwisčezach kónž wšali.

Šlipfel, Šebedej, Šürst a ja wopytachmy tutych wbohich. Šowjedachu nam wo swojim žylym njesbožu wot dobyčža Šostwy šem, a nětko derje špojnych, so běsche 29. bulletin pošnu wěru wošjewil.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šserbške šthadžowanja wotmēchu so šašdženu šrjedju po šnatym waschnju, dopoldnja nalētnja šthadžowanka a wotryady. popoldnju hlowna šhromadžišna Šlacžy Šserbšteje. Šlownu šhromadžišnu nawjedowasche město šthorjeneho knjesa pschedšydy knjes městowšchedšyda šaraj Ššchizan i Šodžija. Šošebje jednasche so wo dotwarjenje Šlacžičneho domu. Š dotwarjenjom dyrbi so po móžnosčzi šóršy šapoczecz a so twar do rukow twarškeho mišchtra knjesa Šaupa pschepoda. Šošebita twarška komišija so pomjenowa. Šektologi so podachu wo knjesu šararju Šrosafu w Šudestezach, Ššewcziku w Šubiju a knjeni Ššmolerjowej.

— Šnjes wučer Šorliza w Šomorowje pola Šakež šwjeczzi pošndželu 25 lētny jubilej swojeho tamnišcheho wučeršstwa. Šdyž běsche psched něšto čžahom šthorowaty, je so Šobu džatowano i jeho štrowošču sažo pošlěschilo.

— Šētnē šwjedjenje šnutškowneho mišionšstwa wotmēwaja so lētk a wot 27. hač do 29. šaprleje w Šraždžanach. Ššcheczeljso šnutškowneho mišionšstwa šu i tym na nje dopomnjeni.

— Šak daloko pschiwěra pschezo hiščeje wutrobny šaczni, wo tym šwēdčjenje i Šoczebusšteje wotolnošče. Šščotši murjerjo na twarje dželachy, jako na dobo jedyn i woschtow dele škoczzi a so po šemi walesche. Čži drusy šastróženi pschikhwatachu, dofelž kebi myšlachy, so je jeho Šoža ručška šajala. Šako sa khwilu sažo štany, wschitzy kaž psched hudancžkom stejachu. Šaž so pošdžišcho pošasa, běsche pschicžina šama pschiwěra. Šam mjenujzy wokolo Šreslaka hiščeje wěrja, so dyrbičy so w nalēczju, přēnjeho ba-čžona wuhladašchi (teho běsche murjer wuhladał) po šemi walecz, potom mašch žyke lēto šbože.

— Šólške město Šarka bu psches woheš šawicžene. Šimale pošojza twarjenjom je šnicženych a psches 300 šwójbom je wschitko šhubilo.

— Šólšrowa šabrifa w Šanton w Čžinje je do pošwētra šlēcžila. Ššches 1000 ludži bu morjenych.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armeniške šyroty.

Š Šufeczansšteje wošady psches knjesa šararja Šubizu:
Š. i Š. 5 hr.

W mjenje wbohich šyrotow wutrobny džak

Šólčž, redaktor.